

مقاله‌ی تحلیل مبنای حکم پایانی ماده‌ی ۱۲۴ لایحه‌ی قانونی اصلاح قسمتی از قانون تجارت ایران مصوب ۱۳۴۷

حمیدرضا اقدس طینت^۱، شاهین نریمانپور سامبران^۲

۱- استادیار، گروه حقوق، دانشکده‌ی حقوق و الهیات، دانشگاه آیت الله العظمی بروجردی، لرستان، ایران

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد معارف و حقوق، دانشگاه شهید باهنر کرمان

چکیده

قانون‌گذار ایران در قسمت آخر ماده‌ی ۱۲۴ لایحه‌ی اصلاحی قانون تجارت نسبت به جمع دو عنوان مدیرعامل و رئیس هیئت‌مدیره در شخص واحد حساسیت نشان داده است و آن را موکول به تصویب در مجمع عمومی با حد نصاب سه‌چهارم آرای حاضر کرده است. این تحقیق، با روش توصیفی - تحلیلی بر آن است تا علت این اراده‌ی قانون‌گذار را تبیین و مورد ارزیابی قرار دهد. قانون‌گذار در قسمت ابتدایی بخش آخر ماده‌ی ۱۲۴ لایحه‌ی قانونی اصل را بر عدم امکان تجمیع دو عنوان مدیرعامل و رئیس هیئت‌مدیره در شخص واحد قرار داده است؛ اما در ادامه آن را به شرط تصویب سه‌چهارم آرای مجمع عمومی، ممکن دانسته است. این مطالعه با بررسی کتب و مقالات خارجی، سعی در واکاوی علت این حکم قانون‌گذار دارد. به نظر می‌رسد هدف قانون‌گذار، پیشگیری از امکان ایجاد فساد و سوءاستفاده و تضییع حقوق سهام‌داران باشد که هرچند این مقرر در وهله‌ی اول مطلوب به نظر می‌رسد؛ اما ممکن است در همه‌ی انواع شرکت‌ها با حجم‌های متفاوت کارساز نباشد و بیشتر در شرکت‌های بزرگ با توجه به پیچیدگی و تخصصی شدن امور کارآیی داشته باشد.

کلمات کلیدی: مدیرعامل، هیئت‌مدیره، شرکت‌ها، مجمع عمومی، قانون تجارت